

הדושיח נכשל

תחתיו באה מילחמת התעמולה העזומית

עור וייצמן טס למצריים, כדי להמשיך בדיוני הוועדה הצבאית. אין בידו הצעות חדשות. אין הצעות חדשות בידי המצרים. אלפרד ארטון עיבד בירושלים נוסח מוסכם של "הצהרת כוונות". שאינו אומר דבר (ראה להלן).

הנשיא אנואר אל-סאדאת עומד לטוס לוושינגטון, כדי לשכנע את האמריקאים ללחוץ על ישראל ולמכור לו כמויות גדולות של נשק חדיש. ישראל מגייסת את מלוא עוצמת השפעתה בקונגרס ובכלי התקשורת האמריקאים כדי לסכל מכירת נשק למצריים ולסעודיה. בטענה כי הדבר ישנה את מאזן הכוחות לקראת המילחמה הבאה. הלובי היהודי איים ש במילחמה הבאה יפלוש צה"ל לסעודיה. מצב של תיקו. כאשר פתח אל-סאדאת ביוזמתו ההיסטורית, לפני חודשיים וחצי, היתה אחת מכוננותיו העיקריות להגיע לדושיח ישיר עם ישראל, תוך הוצאת הכוחות הזרים מן המישחק. עתה, אחרי כישלון היוזמה למעשה, תרשים שני הצדדים שוב את תיקונותיהם בכוחות זרים, כמו מימים ימימה.

הדברים האמיתיים שוב אינם מתרחשים בירושלים ובקאהיר, אלא בוושינגטון. מה מתרחש בוושינגטון? זה ידו של מי על העליונה?

נראה כי בדתהקהל האמריקאית נוצר מצב של תיקו. הדבר בא לידי ביטוי בשתי קאריקטורות שפורסמו השבוע. יום אחרי יום, עליידי שני הקאריקטוריסטים היוזעים ביותר בארצות-הברית.

הראשונה, פרי דו של הרברט (הרבלוקי) בלוק, המייצג את הלובי היהודי הוותיק, מראה את הקונצנטיים הערביים החדשים על אנוואר אל-סאדאת. הלובי חץ מצידו על מנחם בגין המיסכן. שואל סאדאת את בגין: "מדוע אינך יכול להיות גמיש יותר?"

השנייה, פרי ידו של ביל מולדין, מי שהיה שופר החיילים הקרביים במילחמת העולם השנייה, וכיום נציג הכוחות הליברליים הצעירים, מראה את בגין בדמותו של ספינסן חצוב מאבן, נוקשה כגרנית. בין שתי קאריקטורות אלה נערך, עתה, הקרב.

מדיניות

בלה-בלה-בלה

"שני הצדדים מסכימים

שהם מסכימים

על מה

שהם הסכימו...

סוכנו של משה דיין, השולטים בעיתונות הישראלית, הודיעו על הניצחון הגדול של שרי-החוז, שוחר-השלום. במא-מץ כביר הצליח להגיע לנוסח מוסכם של "הצהרת עקרונות", והדרך לשלום נסללה. הנוסח הוסכם בין דיין לבין אלפרד ארטון, שהושאר עליידי שרי-החוז האמריקאי במרחב כדי להדביק ביחד את שיבלי יומת-השלום, דיין מוקנה, כך נאמר, כי ארטון מייצג גם את המצרים, כך שההסכם הוא מלא. השבוע טס ארתון לקאהיר, כדי להראות לאנוואר אל-סאדאת את המלאכה המפוארת, ולקבל את אישורו הרישמי.

אריבע בריחות. הרעיון של "הצהרת עקרונות" (או "הצהרת כוונות") נולד בביית-המדרשו של אל-סאדאת עצמו. הוא נועד לקבוע מראש שישראל מסכימה לשלושת עמודי-התווך של יוזמת-סאדאת: חזרה לגבולות 4' ביוני 1967, הענקת הגדרה עצמית לעם הפלסטיני, זכניגון שלום מלא עם ערבויות-ביטחון. אחרי שני הצדדים יסלמו על עקרונות אלה, יוכלו לגשת לדעת אל-סאדאת למשאומתן על הפרטים (ראה עמודים 19-20).

המיסמך שנולד במאמצי דיין-ארטון נראה כקאריקטורה של רעיון זה, פא-רודיה משועשעת על הומריסטי.

מודדין: הספינקס

הרבזוק: "מדוע אינך יכול להיות יותר גמיש?"

בינתיים: תיקו

ליט להחזיר את מישלחתו מירושלים ל-קאהיר.

"ארץ" האמפריי נקט במיכתבו את אותה השיטה שבה התרגלו כל מני היגיו העולם לגדול במנחם בגין (ראה עמודים 19-20): לעטוף את הגלולה הרמה של דברי-תוכחה במעטה עבה של דברי-הלל אישיים ולאומיים. הצרה היא שבגין רגיל לקלט את דברי-ההלל ולהתרשם מן התוכן של הדברים.

אחרי שהעלה על נס את בגין (מנהיג גות אמיצה... התרשמות עמוקה ממך... האיש הנכון במקום הנכון בזמן הנכון...") בא האבל הגדול של האמפריי, "אולם, ידידי, איננו יכולים להניח את הגביע מפנינו * מבלי לעשות את אשר יש לעשות..."

משמע: בגין אינו עושה מה שיש לעשות. מהו?

הכאן על לעבור לעניין ההתנחלויות הישראליות הקיימות בסיני. אני מבין כי ישובים אלה חשובים במיסגרת צורכי-הביטחון הנוכחיים של ישראל. אולם צריכה להיות דרך לגבש תוכנית לניהול ישובים אלה במשך תקופת ה-מעבר לריבונות מצרית מלאה, כשם ש צריך להיות פיתרון קביל ויעיל לגדה המערבית... מי שרוצים לראות ב-פיתרון הבעיות הקשות האלה יודעים ש דרוש זמן ויש צורך בווייתורים מצד כל הצדדים. מעבר לעמדות המוצהרות הקיימות.

המילים המודגשות אינן מודגשות ב-מקור, אף כי ברור כי עליהן הדגש. אמר פריי קרא לבגין להעביר, אחרי תקופת-מעבר, את הריבונות המלאה על פיתחת רפיח למצריים, כך שהמשך קיום היישובים שם יהיה תלוי ברצון הטוב של המצרים. הוא גם קרא לווייתורים בגדה המערבית, אף כי הדגיש כי אינו תומך במדינה פלסטינית עצמאית לגמרי.

אזהרה אחרונה. אין ספק שבגין עצ-מו הבין את המיכתב כביקורת חמורה עליו. כי עם פירסום הקטעים הראשונים ממנו בעיתונות האמריקאית, פתח המי-סד היהודי האמריקאי, המשועבד עתה כולו לבגין, בהתקפה פרועה על גימי קארטר. הנשיא, כך נאמר, הוא שלחץ על האמפריי לשגר מיכתב זה.

הדבר הוכחש מייד. אין שמץ של הוכח-הה לכך שהמיכתב אינו מהווה מה שאמנ מתיימר להיות: צוואתו של ידיד נאמן של ישראל, שידע כי הוא עומד למוח, ושהחליט לשגר מן הקבר אזהרה חמורה אחרונה למנחם בגין ולאורחי ישראל.

* הפסוק לקוח מן הברית החדשה. ערב צליבתו ביקש ישוע הנוצרי מאלוהים, "להעביר את הגביע המר הזה משפתותי". הטיימר עששה האמפריי בפסוק זה מוזר, מאחד שכאן אין הכוונה לגביע מר, אלא דווקא לגביע מתוק. הסנאטור המנוח היה מפורסם כאיש רבי-מלל, אך מעולם לא הצטיין בסיגנונו.

קבלתה. כי קבלתה תוכיח לעיני עשרות מיליוני ערבים שיוזמתו של אל-סאדאת נכשלה כישלון חרוץ, וכי תמורת מעשהו ההיסטורי הנועז הוא השיג, בדיוק, אפס. כך בדיוק ניבאו אויביו מראש.

השבוע היתה השאלה: האם יסכים אל-סאדאת להעמיד פנים כאילו יש ערך ל-"הצהרה" זאת, וישתתף בקומדיה, או שידוע כי זהו נייר חסר-ערך?

שאלה שנייה: האם יסכים חוסיין, מלך ירדן, להצטרף לקומדיה זו? התחזית הר-מיידית: שלילית.

השאלה השלישית, והעיקרית: כמה זמן תימשך קומדיה זו, והאם תסתיים הטרא-גדיה?

יחסי-חוז

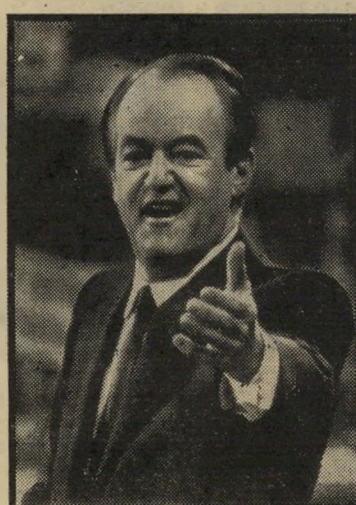
קול מן הקבר

מדוע הרגו מיכתבו

של האמפריי המת

את אנשי בגין?

בין המשתתפים בפסטיבל הגדול לקראת מותו של יוברט האמפריי, בלט גם מנחם בגין. הוא המסיר מחמאות על ראשו הר-מצומק של הסנאטור הגוסס, שהספיק לשר מוע את כל נאומי-ההספד על עצמו בעודו בחיים. בגין לא הותיר ספק כי האמפריי הוא ידיד גדול, נאמן ויקר של עמי-ישראל. לכן הופתעו אנשי בגין בצורה בלתי-נעימה כאשר נסתבר להם, השבוע, כי האמפריי מפנה אליהם מן הקבר כמה דברי-קשים. הם הועלו בצורת מיכתב ש-כתב הסנאטור לבגין ערב מותו, ב-11 בינואר, שבוע לפני שנשיא מצריים החד-

הסנאטור האמפריי צוואה לאי-נעימה